

УДК 343.133/.135(477)

М. І. Грушевська,
аспірант Науково-дослідного інституту
вивчення проблем злочинності
імені академіка В. В. Сташиса
Національної академії правових наук
України

ЗМІНА ПРОКУРОРОМ ПУБЛІЧНОГО ОБВИНУВАННЯ ЯК ФОРМА ЗМІНИ ПРАВОВОЇ ПОЗИЦІЇ ПРОКУРОРА В СУДІ ПЕРШОЇ ІНСТАНЦІЇ

У статті досліджуються питання зміни прокурором публічного обвинувачення, зокрема аналізуються її підстави й види. Розглядається сутність обвинувачення, підтримуваного потерпілим у результаті зміни прокурором публічного обвинувачення.

***Ключові слова:** правова позиція прокурора в суді, публічне обвинувачення, прокурор, зміна публічного обвинувачення, судове кримінальне провадження.*

Актуальність теми дослідження. В умовах трансформації функції підтримання прокурором державного обвинувачення в підтримання публічного обвинувачення в результаті Конституційної реформи щодо правосуддя від 2016 р. заслуговують на увагу ситуації зміни процесуальної позиції прокурора при підтриманні обвинувачення. Актуальність обраної теми зумовлюється тим, що зміна публічного обвинувачення є найбільш поширеною формою корегування правової позиції прокурора в суді першої інстанції. Відповідно, потребують розгляду теоретичні й практичні аспекти її реалізації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми підтримання прокурором публічного обвинувачення і його зміни аналізували такі дослідники, як В. С. Зеленецький, І. В. Гловюк, П. М. Каркач, А. В. Лапкін, В. Т. Малярєнко, В. О. Серєда, М. Ю. Черкова, В. М. Юрчишин та ін. Разом із тим в умовах Конституційної реформи щодо правосуддя від 2016 р. ці питання предметно не досліджувалися. Зокрема, не проведено чіткого

розмежування зміни прокурором публічного обвинувачення, відмови від підтримання обвинувачення й висунення додаткового обвинувачення, не є достатньо дослідженими передумови, процесуальний порядок і правові наслідки зміни прокурором публічного обвинувачення тощо.

З огляду на це **метою наукової статті** є визначення підстав зміни прокурором публічного обвинувачення, а також дослідження її місця серед випадків зміни правової позиції прокурора в суді першої інстанції.

Виклад основного матеріалу дослідження. Як уже зазначалося вище, зміна прокурором публічного обвинувачення є найпоширенішим проявом корегування процесуальної позиції прокурора в суді першої інстанції. Для обґрунтування цієї тези наведемо статистичні дані Генеральної прокуратури України за останні три роки. Так, у 2014 р. зміна прокурором обвинувачення мала місце 1009 разів¹; у 2015 р. – 869², у 2016 р. – 1472³. Для порівняння зазначимо, що інші випадки зміни правової позиції прокурора в суді траплялися значно рідше: так, у 2014 р. зафіксовано 12 фактів висунення прокурором додаткового обвинувачення і один – коли судом ухвалено виправдувальний вирок згідно з позицією потерпілого при відмові прокурора від обвинувачення; у 2015 р. – вісім і три, у 2016 р. – вісім та чотири таких випадки відповідно. Таким чином, саме зміна публічного обвинувачення є основною формою зміни правової позиції прокурора в суді першої інстанції, що характеризується напрацьованою практикою її застосування.

Разом із тим зміна публічного обвинувачення на практиці все ж не є поширеною. Так, її питома вага у загальному масиві кримінальних проваджень з ухваленням вироку, розглянутих судом за участі прокурора, не перевищує 2,5 %. Це означає, що зміна публічного обвинувачення має місце

¹ Див.: Звіт про роботу прокурора за 12 місяців 2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gp.gov.ua/ua/stat.html>. – Заголовок з екрану.

² Див.: Звіт про роботу прокурора за 12 місяців 2015 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gp.gov.ua/ua/stat.html>. – Заголовок з екрану.

³ Див.: Звіт про роботу прокурора за 12 місяців 2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gp.gov.ua/ua/stat.html>. – Заголовок з екрану.

у виключних випадках, коли підтримання публічного обвинувачення прокурором в межах правової позиції, сформульованої ним в обвинувальному акті, є неможливим.

У цьому контексті слід відмітити, що окремі науковці, зокрема М. Ю. Черкова, розглядають часткову або повну відмову прокурора від обвинувачення як окремий випадок зміни обвинувачення, а також ведуть мову про формулювання в цьому контексті нового обвинувачення⁴. Розуміння зміни обвинувачення як внесення до нього офіційними особами тих чи інших поправок, які позначаються на сутності, обсязі чи характері обвинувачення у справі і тому вимагають додержання встановленого законом порядку, наводилося ще у працях радянських дослідників⁵. Такий підхід є дуже широким і означає розгляд зміни прокурором обвинувачення як родового поняття щодо всіх можливих варіантів корегування його процесуальної позиції в суді. На наш погляд, таке уявлення є помилковим, адже законодавець у статтях 338–340 КПК України достатньо чітко розмежовує ситуації зміни прокурором обвинувачення, висунення додаткового обвинувачення і відмови від підтримання обвинувачення. У кожного з них є самостійні підстави та процесуальні наслідки. Об'єднує всі ці ситуації те, що всі вони належать до випадків зміни або корегування правової позиції прокурора в суді першої інстанції. Однак форми такого корегування є різними, і зміна публічного обвинувачення не вичерпує й не поглинає собою всіх його можливих проявів.

Підстави зміни прокурором публічного обвинувачення визначено в ч. 1 ст. 338 КПК України, відповідно до якої з метою зміни правової кваліфікації та/або обсягу обвинувачення прокурор має право змінити обвинувачення, якщо під час судового розгляду встановлені нові фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого обвинувачується особа.

⁴ Див.: Черкова М. Ю. Зміна обвинувачення в кримінально-процесуальному праві України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / М. Ю. Черкова ; Академія адвокатури України. – К., 2006. – С. 15.

⁵ Див.: Фаткуллін Ф. Н. Изменение обвинения / Ф. Н. Фаткуллін. – М. : Юрид. лит., 1971. – С. 42.

Коментуючи цю норму, дослідники доходять висновку, що підставами зміни обвинувачення у суді є: (1) встановлення нових фактичних обставин кримінального правопорушення, у вчиненні якого обвинувачується особа; (2) наявність у прокурора після дослідження доказів у суді переконання про необхідність зміни обвинувачення, при цьому зміна правової кваліфікації діяння та зміна обсягу обвинувачення визначають межі, в яких прокурор має можливість змінити обвинувачення⁶.

На наше переконання, такий підхід не повною мірою розкриває підстави зміни прокурором публічного обвинувачення, адже встановлення нових фактичних обставин кримінального правопорушення, у вчиненні якого обвинувачується особа, має місце у кожному з випадків корегування процесуальної позиції прокурора в суді: і при відмові від підтримання обвинувачення, і при висуненні додаткового обвинувачення тощо. Тобто ця підстава не характеризує специфіки зміни публічного обвинувачення. Водночас переконання про необхідність зміни обвинувачення виникає у прокурора за наявності відповідних підстав, і це переконання залежить від конкретного випадку корегування процесуальної позиції прокурора. З огляду на це ключовими обставинами, які визначають специфіку зміни публічного обвинувачення порівняно з відмовою від підтримання обвинувачення чи висуненням додаткового обвинувачення, є саме вказівка законодавця на зміну правової кваліфікації та/або обсягу обвинувачення. І хоча в КПК України вони визначені як мета зміни обвинувачення, проте фактично складають підставу для прийняття прокурором відповідного рішення.

Отже, можна виокремити таку підставу зміни прокурором публічного обвинувачення: 1) встановлення під час судового розгляду нових фактичних обставин кримінального правопорушення, у вчиненні якого обвинувачується особа; 2) необхідність у зв'язку з цим змінити правову кваліфікацію та/або

⁶ Див.: Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково – практичний коментар / С. М. Блажівський, Ю. М. Грошевий, Ю. М. Дьомін та ін.; за заг. ред. В. Я. Тація, В. П. Пшонки, А. В. Портнова ; у 2 т. – Т. 2. – Х. : Право, 2012. – С. 57.

обсяг обвинувачення. Остання складова є ключовою ознакою, що дозволяє відокремити зміну обвинувачення від інших випадків корегування правової позиції прокурора в суді, тому потребує більш детальної уваги.

Так, під кваліфікацією кримінальних правопорушень дослідники у галузі кримінального права розуміють точне встановлення відповідності вчиненого винним суспільно небезпечного діяння складу конкретного злочину, закріпленого у законі про кримінальну відповідальність. За допомогою кваліфікації дається точна юридична і соціальна характеристика вчиненого діяння⁷. У свою чергу, варіантами неправильної кваліфікації можуть бути: кваліфікація одного кримінального правопорушення як іншого (наприклад, кваліфікація грабежу як крадіжки тощо); неправильне зазначення кваліфікуючих ознак (частин статті КК України) одного кримінального правопорушення (наприклад, кваліфікація крадіжки, вчиненої із проникненням, за ч. 1 ст. 185 КК України тощо).

Обсяг обвинувачення визначається сукупністю обставин, що підлягають доказуванню, та доказів, що лежать в основі обвинувальної тези прокурора. Згідно зі ст. 91 КПК України, у кримінальному провадженні підлягають доказуванню: 1) подія кримінального правопорушення (час, місце, спосіб та інші обставини вчинення кримінального правопорушення); 2) винуватість обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення, форма вини, мотив і мета вчинення кримінального правопорушення; 3) вид і розмір шкоди, завданої кримінальним правопорушенням, а також розмір процесуальних витрат; 4) обставини, що впливають на ступінь тяжкості вчиненого кримінального правопорушення, характеризують особу обвинуваченого, обтяжують чи пом'якшують покарання, які виключають кримінальну відповідальність або є підставою закриття кримінального провадження; 5) обставини, що є підставою для звільнення від кримінальної

⁷ Див.: Кримінальне право України: Загальна частина: підручник / В. І. Борисов, В. Я. Тацій, В. І. Тютюгін та ін. ; за ред. В. Я. Тація, В. І. Борисова, В. І. Тютюгіна. – 5-те вид., перероб. і допов. – Х. : Право, 2015. – С. 108.

відповідальності або покарання; 6) обставини, які підтверджують, що гроші, цінності та інше майно, які підлягають спеціальній конфіскації, одержані внаслідок вчинення кримінального правопорушення та/або є доходами від такого майна, або призначалися (використовувалися) для схиляння особи до вчинення кримінального правопорушення, фінансування та/або матеріального забезпечення кримінального правопорушення чи винагороди за його вчинення, або є предметом кримінального правопорушення, у тому числі пов'язаного з їх незаконним обігом, або підшукані, виготовлені, пристосовані або використані як засоби чи знаряддя вчинення кримінального правопорушення; 7) обставини, що є підставою для застосування до юридичних осіб заходів кримінально-правового характеру. Відповідно, фактичні зміни щодо кожної із цих обставин, встановлені під час судового розгляду, можуть привести до зміни обвинувачення.

Як вказує Г. І. Алейніков, під зміною обвинувачення можна розуміти, наприклад, зміну кваліфікації злочинного діяння, пом'якшення окремих формулювань, виключення деяких епізодів багатоепізодного злочину, зменшення обсягу обвинувачення у часі, просторі, розмірах, наслідках, виключення кваліфікуючих ознак, обтяжуючих відповідальність обставин, судимостей тощо. Автор констатує, що перелічити всі можливі зміни обвинувачення надзвичайно складно⁸. З таким висновком варто погодитися і зауважити, що з огляду на це зміну публічного обвинувачення варто розглядати як найбільш загальний, типовий і комплексний прояв зміни правової позиції прокурора в суді, тоді як інші її прояви (висунення додаткового обвинувачення і відмова від підтримання обвинувачення) мають самостійну правову регламентацію і чітко визначені підстави.

З урахуванням особливостей підстави можна виокремити такі види зміни обвинувачення: ті, що передбачають зміну обсягу обвинувачення без

⁸ Див.: Алейніков Г. І. Деякі проблеми зміни обвинувачення у стадії судового розгляду / Г. І. Алейніков // Право і суспільство. – 2012. – № 5. – С. 122.

зміни правової кваліфікації вчиненого (наприклад, встановлення під час судового розгляду іншого часу вчинення кримінального правопорушення, ніж той, що був зазначений в обвинувальному акті тощо); ті, що передбачають зміну обсягу обвинувачення, що тягне зміну кваліфікації кримінального правопорушення (наприклад, встановлення того, що кримінальне правопорушення було вчинено через необережність, а не з прямим умислом тощо); ті, що передбачають зміну правової кваліфікації без змін в обсязі обвинувачення (таке фактично може бути в разі завідомо неправильної кваліфікації вчиненого, наприклад, помилкового зазначення однієї частини статті Особливої частини КК України замість іншої тощо).

Крім того, науковці поділяють зміну публічного обвинувачення прокурором залежно від того, має місце вона у бік обтяження, або у бік пом'якшення кримінальної відповідальності. Як наголошує М. В. Лотоцький, зміна обвинувачення в суді можлива як на менш тяжке, так і на більш тяжке. Зміна обвинувачення на більш тяжке – це така зміна, якою погіршується становище підсудного: застосування іншої норми кримінального закону, яка передбачає більш тяжке покарання, доповнення обвинувачення новими епізодами злочинів, що збільшує фактичний обсяг обвинувачення чи змінює юридичну оцінку дій обвинуваченого⁹. Відповідно, під зміною у бік пом'якшення варто розуміти ті випадки, коли зазначені правові наслідки не настають, натомість правове становище обвинуваченого покращується: зникають додаткові кваліфікуючі ознаки, відпадають окремі епізоди вчиненого діяння тощо. Поряд із цим зміна обвинувачення може мати і нейтральні щодо обвинуваченого правові наслідки. Це можливо в разі зміни обсягу обвинувачення без зміни правової кваліфікації вчиненого, приміром, коли уточнюється час чи місце події кримінального правопорушення тощо.

⁹ Див.: Лотоцький М. В. Зміна обвинувачення та часткова відмова від підтримання державного обвинувачення у суді / М. В. Лотоцький // Науково-інформаційний вісник. Право. – 2012. – № 6. – С. 59.

Слід зауважити, що можливість зміни публічного обвинувачення у бік обтяження підтримується не всіма дослідниками. Приміром, Ю. П. Ковбаса в умовах дії КПК України 1960 р. наголошував, що прокурор може внести зміни в обвинувачення, що погіршують становище підсудного, якщо він при затвердженні обвинувального висновку змінив обвинувачення на менш тяжке порівняно з тим, яке було пред'явлено обвинуваченому, а в судовому засіданні під час судового слідства підтверджується те обвинувачення, яке раніше було пред'явлено обвинуваченому на досудовому слідстві; також такі зміни можуть бути внесені, зокрема, в межах фабули раніше пред'явленого підсудному обвинувачення шляхом перекваліфікації вчиненого ним діяння на іншу статтю кримінального закону, яка передбачає відповідальність за більш тяжкий злочин (наприклад, у тих випадках, коли фактичні обставини справи були встановлені слідчим у повному обсязі і правильно, але була допущена помилка у кваліфікації цього злочину)¹⁰. Разом із тим показово, що еволюція кримінального процесуального законодавства не підтвердила вказаних поглядів. Обмежувальні вимоги до можливості зміни прокурором публічного обвинувачення у КПК України від 2012 р. були усунуті, що в умовах скасування інституту повернення кримінального провадження на додаткове розслідування зробило зміну публічного обвинувачення основним засобом корегування процесуальної позиції прокурора в суді.

Значні особливості має і застосування зміни обвинувачення у бік пом'якшення. Передусім вони стосуються необхідності розмежування такої зміни публічного обвинувачення і часткової відмови прокурора від підтримання обвинувачення. Відмінності цих форм зміни правової позиції прокурора в суді полягають у тому, що, на відміну від зміни обвинувачення, відмова від його підтримання передбачає заперечення обґрунтованості всього

¹⁰ Див.: Ковбаса Ю. П. До питання недопустимості зміни обвинувачення на більш тяжке під час розгляду справи в суді по першій інстанції / Ю. П. Ковбаса // Актуальні проблеми держави і права. – 2006. – Вип. 27. – С. 104–105.

або частини обвинувачення, а також припинення обвинувальної діяльності прокурора і закриття кримінального провадження¹¹.

Крім того, ч. 3 ст. 338 КПК України передбачає, що якщо в обвинувальному акті зі зміненним обвинуваченням ставиться питання про застосування закону України про кримінальну відповідальність, який передбачає відповідальність за менш тяжке кримінальне правопорушення, чи про зменшення обсягу обвинувачення, головуючий зобов'язаний роз'яснити потерпілому його право підтримувати обвинувачення у раніше пред'явленому обсязі. Таким чином, потерпілому надається можливість самостійно підтримувати обвинувачення поряд із прокурором.

Правова природа такого обвинувачення є дискусійною у науковій юридичній літературі. Так, А. В. Лапкін вказує на те, що в подібних випадках обсяг обвинувачення, яке підтримує прокурор, завжди вужчий, а отже, обвинувачення з боку потерпілого має доповнювати змінене державне обвинувачення. Це означає, що в таких ситуаціях потерпілий виступає «субсидіарним» обвинувачем стосовно прокурора¹². На думку І. В. Гловюк, у такому випадку мова йде про особливий, новий вид обвинувачення, що має ознаки і публічного, і приватного, яке можна іменувати поєднаним обвинуваченням (у силу того, що воно тісно поєднане із одночасно підтримуваним обвинуваченням прокурора)¹³. На переконання В. О. Гринюка, в цьому випадку йдеться про конкуруюче обвинувачення, яке є самостійним видом у судовому кримінальному провадженні¹⁴.

¹¹ Див.: Грушевська М. І. Поняття та загальна характеристика відмови прокурора від підтримання державного обвинувачення / М. І. Грушевська // Наук. вісн. Херсон. держ. ун-ту. Серія «Юридичні науки». – 2016. – Вип. 3. – Т. 2. – С. 103.

¹² Див.: Лапкін А. В. Роль прокурора в забезпеченні прав і законних інтересів потерпілого у кримінальному судочинстві України : монографія / А. В. Лапкін. – Х. : Право, 2012. – С. 106.

¹³ Див.: Гловюк І. В. Кримінальні процесуальні функції: теорія, методологія та практика реалізації на основі положень Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. : монографія / І. В. Гловюк. – Одеса : Юридична література, 2015. – С. 346.

¹⁴ Див.: Гринюк В. О. Трансформація обвинувачення у судовому розгляді / В. О. Гринюк // Юрид. наук. електрон. журнал. – 2016. – № 4. – С. 190.

Узагальнюючи наведені погляди, можна зробити висновок, що у випадку, коли потерпілий в результаті зміни прокурором публічного обвинувачення підтримує обвинувачення у раніше пред'явленому обсязі, виникає новий вид обвинувачення, який здійснюється потерпілим поряд із публічним обвинуваченням, що підтримує прокурор. З огляду на те, що КПК України не передбачає іншого виду обвинувачення, яке може підтримувати потерпілий, крім приватного, таке обвинувачення варто вважати окремим різновидом приватного обвинувачення, яке є таким, що доповнює змінене публічне обвинувачення, підтримуване прокурором.

Змінене публічне обвинувачення викладається у новому обвинувальному акті, в якому прокурор на виконання вимог ч. 2 ст. 338 КПК України формулює таке обвинувачення та наводить обґрунтування прийнятого рішення. Цей обвинувальний акт замінює собою попередній, на основі якого було розпочато судове кримінальне провадження, і визначає нові (змінені) межі судового розгляду. Гарантіями прав учасників судового кримінального провадження при цьому є надання копій обвинувального акта обвинуваченому, його захиснику, потерпілому, його представнику та законним представникам, роз'яснення судом обвинуваченому, що він буде захищатися в судовому засіданні від нового обвинувачення, а також відкладення розгляду не менше, ніж на сім днів для надання обвинуваченому, його захиснику можливості підготуватися до захисту проти нового обвинувачення.

Висновки. Таким чином, зміна публічного обвинувачення є загальною, основною і найбільш поширеною на практиці формою зміни правової позиції прокурора в суді. Підставою зміни прокурором публічного обвинувачення є: 1) встановлення під час судового розгляду нових фактичних обставин кримінального правопорушення, у вчиненні якого обвинувачується особа; 2) необхідність у зв'язку з цим змінити правову кваліфікацію та/або обсяг обвинувачення. На відміну від інших випадків зміни правової позиції прокурора

в суді, у разі зміни обвинувачення обвинувальна діяльність прокурора не припиняється і не доповнюється новим обвинуваченням, а продовжується у скорегованому вигляді.

Список використаних джерел

1. Алейніков Г. І. Деякі проблеми зміни обвинувачення у стадії судового розгляду / Г. І. Алейніков // Право і суспільство. – 2012. – № 5. – С. 120–126.
2. Гловюк І. В. Кримінальні процесуальні функції: теорія, методологія та практика реалізації на основі положень Кримінального процесуального кодексу України 2012 р. : монографія / І. В. Гловюк. – Одеса : Юридична література, 2015. – 712 с.
3. Гринюк В. О. Трансформація обвинувачення у судовому розгляді / В. О. Гринюк // Юридичний науковий електронний журнал. – 2016. – № 4. – С. 189–191.
4. Грушевська М. І. Поняття та загальна характеристика відмови прокурора від підтримання державного обвинувачення / М. І. Грушевська // Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Юридичні науки». – 2016. – Вип. 3. – Т. 2. – С. 100–103.
5. Звіт про роботу прокурора за 12 місяців 2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gp.gov.ua/ua/stat.html>. – Заголовок з екрану.
6. Звіт про роботу прокурора за 12 місяців 2015 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gp.gov.ua/ua/stat.html>. – Заголовок з екрану.
7. Звіт про роботу прокурора за 12 місяців 2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.gp.gov.ua/ua/stat.html>. – Заголовок з екрану.
8. Ковбаса Ю. П. До питання недопустимості зміни обвинувачення на більш тяжке під час розгляду справи в суді по першій інстанції / Ю. П. Ковбаса // Актуальні проблеми держави і права. – 2006. – Вип. 27. – С. 100–111.
9. Кримінальне право України. Загальна частина : підручник / В. І. Борисов, В. Я. Тацій, В. І. Тютюгін та ін. ; за ред. В. Я. Тація, В. І. Борисова, В. І. Тютюгіна. – 5-те вид., перероб. і допов. – Х. : Право, 2015. – 528 с.
10. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар / Є. М. Блажівський, Ю. М. Грошевий, Ю. М. Дьомін та ін. ; за заг. ред. В. Я. Тація, В. П. Пшонки, А. В. Портнова ; у 2 т. – Т. 2. – Х. : Право, 2012. – 664 с.
11. Лапкін А. В. Роль прокурора в забезпеченні прав і законних інтересів потерпілого у кримінальному судочинстві України : монографія / А. В. Лапкін. – Х. : Право, 2012. – 264 с.

12. Лотоцький М. В. Зміна обвинувачення та часткова відмова від підтримання державного обвинувачення у суді / М. В. Лотоцький // Науково-інформаційний вісник. Право. – 2012. – № 6. – С. 57–62.

13. Фаткуллин Ф. Н. Изменение обвинения / Ф. Н. Фаткуллин. – М. : Юрид. лит., 1971. – 164 с.

14. Черкова М. Ю. Зміна обвинувачення в кримінально-процесуальному праві України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / М. Ю. Черкова ; Академія адвокатури України. – К., 2006. – 20 с.

Грушевская М. И. Изменение прокурором публичного обвинения как форма изменения правовой позиции прокурора в суде первой инстанции

В статье исследуются вопросы изменения прокурором публичного обвинения, в частности анализируются ее основания и виды. Рассматривается сущность обвинения, поддерживаемого потерпевшим в результате изменения прокурором публичного обвинения.

Ключевые слова: *правовая позиция прокурора в суде, публичное обвинение, прокурор, изменение публичного обвинения, судебное уголовное производство.*

Grushevskaya M. I. Change by a prosecutor of public charge as a form of change of a legal position of a prosecutor in the court of the first instance

In the article the issues of change by a prosecutor of public charge are researched, in particular its bases and types are analyzed. The essence of charge held by a victim as a result of change by a prosecutor of public charge is considered.

Key words: *a legal position of the prosecutor in a court, public charge, a prosecutor, change of public charge, judicial criminal proceedings*